

Stk. 5 er en særregel, der fritager afdødes efterlevende ægtefælle og arvinger for hæftelsen efter stk. 1-4, hvis boet efter afdøde overgår til insolvensbehandling, og de pågældende tilbageleverer, hvad de har modtaget efter reglerne i dødsboskiftelovens § 104. Reglen gælder, hvadenten overgangen til insolvensbehandling sker under et skifte, jf. herved bl.a. dødsboskiftelovens § 29, eller et én gang afsluttet bo genoptages med henblik på insolvensbehandling, jf. herved bl.a. dødsboskiftelovens § 23 og arvelovens § 16, stk. 2, om tilfælde, hvor boet er udleveret til den efterlevende ægtefælle efter henholdsvis dødsboskiftelovens § 22 (»150.000 kr.s-reglen« mv.) eller til uskiftet bo ud fra en urigtig antagelse om solvens.

Efter § 52, stk. 5 og 6, i nærværende lovforslag foreslås det, at en eventuelt gennemført dødsboskatning eller mellempriodebeskatning skal ophæves. Heraf følger, at nærværende bestemmelse kun har relevans for afdødes restskat samt efterbetalings- og tillægsskattekrav.

Til § 89

Det foreslås, at dødsboskatten og de øvrige skattekrav, der er nævnt i dødsboskatteloven, herunder krav om efterbetaling og krav om tillægsskat, i relation til forfaldstidspunkt, forrentning, opkrævning og inddrivelse omfattes af de almindelige regler herfor i lovgivningen om personskatter, medmindre andet undtagelsesvis følger af dødsboskatteloven.

Forslaget indebærer vedrørende forfaldstidspunktet, at eventuelle krav på restskatter for indkomståret forud for dødsåret forfalder til betaling med en tredjedel hver den 1. september, den 1. oktober og den 1. november i dødsåret, jf. kildeskattelovens § 61.

Forfaldstidspunktet for eventuelle skattekrav, der udspringer af dødsboets skattepligt, afhænger af, hvornår skatteansættelsen foretages, jf. kildeskattelovens § 62 A, men skatten vil i disse tilfælde typisk blive opkrævet i tre rater i forlængelse af skatteansættelsens foretagelse.

Forslaget fraviger de gældende regler i kildeskattelovens § 62 B, hvorefter restskatter for tiden forud for dødsåret forfalder til betaling den 1. i den tredje måned efter ophør af dødsboets skattepligt, mens dødsboets skatter og eventuelle restskatter vedrørende mellemprioden forfalder til betaling den 1. oktober efter det pågældende indkomstårs udløb.

Den foreslåede ændring af forfaldstidspunkter er ud over forenklingshensyn også begrundet i, at der ikke gælder en fast kalenderårsfrist for dødsboselvangelser, hvorfor det i disse tilfælde ikke er nød-

vendigt med en fast kalenderårsfrist for skattekravets forfaldstidspunkt.

Vedrørende forrentning indebærer forslaget en præcisering af gældende administrativ praksis.

Vedrørende opkrævning og inddrivelse indebærer forslaget bl.a. en præcisering af, at disse skattekrav – som andre skattekrav – er tillagt udpantningsret, og at skatterne eventuelt kan inddrives ved løninneholdelse efter § 73 i kildeskatteloven.

Til afsnit VIII, kapitel 19

Afsnittet samler forskellige bestemmelser, der ikke lader sig indplacere andetsteds i dødsboskattelovens systematik.

Til § 90

Bestemmelsen fastlægger anskaffelsessummen ved erhvervelser ved arv fra dødsboer, der hverken har været fuldt eller begrænset skattepligtige til Danmark. Det vil sige udenlandske dødsboer samt dødsboer efter personer, der var omfattet af skattefrihedsbestemmelsen i kildeskattelovens § 3, stk. 1 (medlemmer af kongehuset).

Det foreslås, at anskaffelsessummen sættes til den værdi, hvoraf der er svaret arveafgift, boafgift el.lign. i udlandet. Er der ikke svaret nogen afgift, sættes anskaffelsessummen til aktivets handelsværdi ved erhvervelsen.

Det er uden betydning, om det udenlandske bo efter udenlandske regler behandles som et selvstændigt skattesubjekt eller ej.

Bestemmelsen svarer delvis til den gældende regel i kildeskattelovens § 33 B, der dog tillige finder anvendelse vedrørende danske dødsboer fra før indførelsen af kildeskattelovens regelsæt. For sådanne boer foreslås der indsat en bestemmelse i § 99, stk. 2.

Til § 91

Efter bestemmelsen kan skatteministeren henlægge sine beføjelser til at træffe afgørelser efter love til de statslige eller kommunale skattemyndigheder. Endvidere kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelserne, herunder om, at afgørelserne ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed. Formålet med at lade ministeren regulere klagevejen er at afkorte denne, således at der som hovedregel bliver tale om et toinstansprincip, jf. herved Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 527 af 17. juni 1996 om sagsudlægning.